ऋषयश्चैव देवाश्च स्तुवन्त्येतेन तत्परं। स्तूयमानो महादेवः स्तुष्यते नियतात्मभिः।
भक्तानुकम्पी भगवानात्मसंस्थाकरो विभुः। तथैव च मनुष्येषु ये मनुष्याः प्रधानतः।
आस्तिकाः श्रद्दधानाश्च बहुभिर्जन्मभिः स्तवैः। भक्त्या ह्यनन्यमीशानं परं देवं सनातनं।
कर्म्मणा मनसा वाचा भावेनामिततेजसः। शयाना जाग्रमाणाश्च व्रजन्नुपविशंस्तथा।
उन्मिषन्निमिषंश्चैव चिन्तयन्तः पुनः पुनः। शृण्वन्तः श्रावयन्तश्च कथयन्तश्च ते भवं। १२७
स्तुवन्तः स्तूयमानाश्च तुष्यन्ति च रमन्ति च। जन्मकोटिसहस्रेषु नानासंसारयोनिषु।
जन्तोर्व्विगतपापस्य भवे भक्तिः प्रजायते। उत्पन्ना च भवे भक्तिरनन्या सर्व्वभावतः।
भाविनः कारणे चास्य सर्व्वयुक्तस्य सर्व्वथा। एतद्देवेषु दुष्प्रापं मनुष्येषु न लभ्यते।
निर्व्विघ्ना निर्म्मला रुद्रे भक्तिरव्यभिचारिणी। तस्यैव च प्रसादेन भक्तिरुत्पद्यते नृणां।
येन यान्ति परां सिद्धिं तद्भावगतचेतसः। ये सर्व्वभावानुगताः प्रपद्यन्ते महेश्वरं। १२८
प्रपन्नवत्सलो देवः संसाराच्चान् समुद्धरेत्। एवमन्ये विकुर्व्वन्ति देवाः संसारमोचनं।
मनुष्याणामृते देवं नान्या शक्तिस्तपोबलं। इति तेनेन्द्रकल्पेन भगवान् सदसत्पतिः।
कृत्तिवासाः स्तुतः कृष्णखण्डिना शुभबुद्धिना। स्तवमेतं भगवतो ब्रह्मा स्वयमधारयत्।
गीयते च स बुध्येत ब्रह्मा शङ्करसन्निधौ। इदं पुण्यं पवित्रञ्च सर्व्वदा पापनाशनं।
योगदं मोक्षदञ्चैव स्वर्गदं तोषदन्तथा। एवमेतत्पठन्ते य एकभक्त्या नु शङ्करे। १२९
या गतिः साङ्ख्ययोगानां व्रजन्ते तां गतिं तदा। स्तवमेनं प्रयत्नेन सदा रुद्रस्य सन्निधौ।
अब्दमेकं चरेद्भक्तः प्राप्नुयादीप्सितं फलं। एतद्रहस्यं परमं ब्रह्मणो हृदि संस्थितं।
ब्रह्मा प्रोवाच शक्राय शक्रः प्रोवाच मृत्यवे। मृत्युः प्रोवाच रुद्रेभ्यो रुद्रेभ्यस्खण्डिमागमत्।
महता तपसा प्राप्तस्खण्डिना ब्रह्मसद्मनि। तण्डिः प्रोवाच शुक्राय गौतमाय च भार्गवः।
वैवस्वताय मनवे गौतमः प्राह माधव। नारायणाय साध्याय मनुरिष्टाय धीमते। १३०
यमाय प्राह भगवान्साध्यो नारायणोऽच्युतः। नाचिकेताय भगवानाह वैवस्वतो यमः।
मार्कण्डेयाय वार्ष्णेय नाचिकेतोऽभ्यभाषत। मार्कण्डेयान्मया प्राप्तो नियमेन जनार्द्दन।
तवाप्यहममित्रघ्न स्तवं दद्यां ह्यविश्रुतं। स्वर्ग्यमारोग्यमायुष्यं धन्यं वेदेन संमितं।
नास्य विघ्नं विकुर्व्वन्ति दानवा यक्षराक्षसाः। पिशाचा यातुधाना वा गुह्यका भुजगा अपि।
यः पठेत शुचिः पार्थ ब्रह्मचारी जितेन्द्रियः। अभग्नयोगो वर्षन्तु सोऽश्वमेधफलं लभेत्। १३५

इति श्रीमहाभारते अनुशासनपर्व्वणि आनुशासनिक पर्व्वणि महादेवसहस्रनामस्तोत्रे सप्तदशोऽध्यायः ॥ १७ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ महायोगी ततः प्राह कृष्णद्वैपायनो मुनिः। पठस्व पुत्र भद्रन्ते प्रीयतां ते महेश्वरः।
पुरा पुत्र मया मेरौ तप्यता परमं तपः। पुत्रहेतोर्म्महाराज स्तव एषोऽनुकीर्त्तितः।
लब्धवानीप्सितान् कामानहं वै पाण्डुनन्दन। तथा त्वमपि सर्व्वाद्धि सर्व्वान् कामानवाप्स्यसि।
कपिलश्च तथा प्राह साङ्ख्यर्षिर्देवसम्मतः। मया जन्मान्यनेकानि भक्त्या चाराधितो भवः।